

“Milletin kalp hastalığı”

Bediüzzaman, henüz yirminci asrın başlarında İslâm âleminin ve Türkiye'nin maruz kalacağı tehlikeleri görmüş, kurtuluş reçetelerini de bir “tabib” hassasiyetiyle sunmuştur.

“Milletin kalp hastalığı zaaf-ı diyanettir; bunu takviye ile sıhhat bulabilir” dedikten sonra, reçetelerini de komprime hülâsalar halinde sunmuştur.

Türkiye’de ve bütün dünyada kalp hastalıklarını tedavi eden doktorlar, ancak hasta olan bir insanın kalbine bakabilirler. Ama topyekûn bir milletin kalp hastalığının tedavisi, ancak Kur’ân ve Sünnet’ten sunulan reçetelerle yapılabilir. Rabbimiz Zülcelâl Hazretleri, ahirzamanın bu dehşetli döneminde bu reçeteleri sunmaya, Said Nursî kulunu memur etmişse, buna itiraz etmek kimin haddi nedir?

Ama gelin görün ki, böyle haddini bilmezler kanal kanal dolaştırılıp konuşturuluyormuş. Demek ki, TV kanallarına ve gazetemden başka gazetelere bakmamakta haklıymışım.

Memleketin halini, milletin kalp hastalığını; dünyaya dalmış, keyfince gününü gün eden bir kısım zahirperest hoca müsveddeleri mi bilir, yoksa çoluk-çocuk, ev-bark gibi dünya nimetlerinden mahrum kalarak, bütün hayatını milletin selâmeti için vakfeden ve bu uğurda her türlü işkenceye, sürgüne, sorgulamalara, idamla yargılanmalara, zehirlenmelere, tecrid ve hapslere katlanarak sabreden, Allah’ın emirlerine ve Resulullah’ın sünnetine harfi harfine riayet eden Bediüzzaman mı bilir?

O Bediüzzaman ki, Emirdağ’da iken, Adliye Vekili (Adalet Bakanı) ve Risale-i Nur’la alâkadar mahkemelerin hâkimleriyle bir hasbihalinde hâkim bir eda ile şöyle diyordu:

“Efendiler! Siz, niçin sebepsiz bizimle ve Risale-i Nur’la uğraşıyorsunuz? Kat’iyen size haber veriyorum ki: Ben ve Risale-i Nur, sizinle değil mübareze, belki sizi düşünmek dahi vazifemizin haricindedir. Çünkü, Risale-i Nur ve hakiki şakirtleri, elli sene sonra gelen nesl-i âtiye gayet büyük bir hizmet ve onları büyük bir vartadan ve

millet ve vatanı büyük bir tehlikeden kurtarmaya çalışıyorlar. Şimdi bizimle uğraşanlar, o zaman kabirde elbette toprak oluyorlar.”

Şimdi görüyoruz ki, kabirde toprak olanların nesilleri yine içimizde, yine aramızda.

Arif Nihat Asya'nın dediği gibi:

“Ebu Leheb ölmedi, ya Muhammed; Ebu Cehil, kıt'alar dolaşıyor!”

Bediüzzaman'ın, Adalet Bakanı ve hâkimlerle olan hasbihalinin tamamının okunmasını, onun Emirdağ Hayatı'na havale ederek, “cemaat” endeksli yaşanan olaylar sebebiyle bütün cemaatlerin kasten töhmet altında tutulmak istendiği şu günlere ışık tutacak şu ifadelerle noktalayalım:

“Gerçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi Rıza-i İlâhî ve imanı kurtarmak ve şakirtlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir; ve bu millet ve vatanı anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtinin biçareler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terk edip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalâlet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez.”